

Full diocesà

4 de gener del 2026

p5 —ISCRVic: homenatge a sant Tomàs d'Aquino

p7 —Nota de l'episcopat català sobre el desallotjament massiu a Badalona

Adoració els Mags - Hippolyte Flandrin (1857) - Musée des Beaux-Arts, Quimper, França

L'estrella que continua guiant-nos

L'Epifania és un cant a la llum que travessa la foscor, un recordatori que Déu es fa proper i es deixa trobar per tota la humanitat. Els Mags, guiats per l'estrella, van recórrer camins insospitats, despertant en el cor humà l'esperança d'una trobada que transforma la vida. Com deia Benet XVI, no és l'estrella qui guia el Nen, sinó el Nen qui guia l'estrella, i en cada pas humil resplendeix la promesa d'una presència que no defuig l'home.

Aquest 6 de gener, en la clausura del Jubileu 2025, el papa tancarà la Porta Santa a Sant Pere del Vaticà, recordant-nos que la misericòrdia de Déu ens acompanya en cada camí que fem. L'Epifania assenyalava ja el misteri de la creu: el «rei dels jueus» serà reconegut en l'amor lliurat, la seva reialesa

abasta no solament aquell poble sinó tota la humanitat. L'estrella és, així, estrella d'esperança: il·lumina allò petit, humil i senzill, i encén en nosaltres la capacitat de fer brillar aquesta llum en els altres.

Per a acollir-la cal «saber mirar», deixar-se tocar pel silenci i la contemplació. La litúrgia, amb els seus signes i gestos, ens mostra que Déu es fa present en la vida quotidiana, en els gestos senzills de caritat, en els fets humils que esdevenen epifanies. Celebrada i viscuda, l'Epifania transforma la nostra existència en ofrena i servei, i ens recorda que l'estrella continua brillant avui: Crist es manifesta a través dels qui el coneixen i l'estimen.

«La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu»

Diumenge II després de Nadal / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits."»

»M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.» (24,1-4.12-16)

Salm responsorial

El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.

[147]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants. (1,3-6.15-18)

Evangelí segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [Déu envià un home que es deia Joan. Era un testimoni; vingué a donar testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe. Ell mateix no era la Llum; venia només a donar-ne testimoni.] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. [...]

(Jn 1,1-18)

«M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir»

Festes mòbils any 2026

Dimecres de Cendra	18 de febrer
Diumenge de Rams	29 de març
Pasqua de Resurrecció	5 d'abril
Ascensió del Senyor	17 de maig
Pasqua de Pentecosta	24 de maig
Corpus Christi	7 de juny
El Sagrat Cor de Jesús	12 de juny
Primer Diumenge d'Advent	29 de novembre

«A Déu, ningú no l'ha vist mai...»

Andrey Castrillón, prev.

Enmig del ritme intens d'aquests dies, que ens empeny a quedar-nos en les coses superficials, la litúrgia ens convida a anar al cor de Nadal: el Fill etern ha volgut plantar la seva tenda entre nosaltres. El pròleg de Joan presenta aquest gest com l'acció decisiva de Déu, capaç de transformar la mirada de qui s'hi acosta amb fe. L'Encarnació expressa fins a quin punt Déu estima la humanitat i s'hi implica; és un dinamisme vivent que continua interpel·lant el cor.

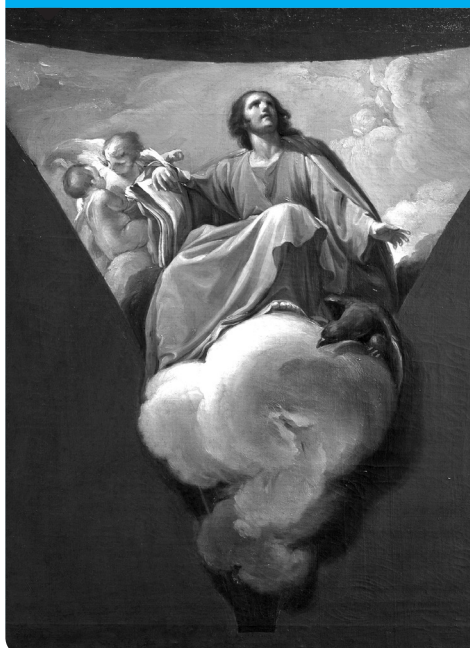
La Paraula eterna assumeix la fragilitat humana i travessa la nostra història marcada pel desànim, la indiferència o l'autosuficiència. Aquest moviment d'abaixament revela com Déu es fa proper per salvar-nos. La saviesa bíblica, en la primera lectura, ja cantava aquesta iniciativa divina: el Déu sant acampa enmig del seu poble i el reconeix com a heretat seva.

Aquesta proximitat de Déu, des de la perspectiva del quart evangeli, es pot veure com una autèntica declaració d'amor. Ell que és l'inabastable s'arrela en el temps. Ell, el Déu invisible, es deixa veure en la carn del seu Fill perquè la humanitat pugui intuir la seva mirada i sentir la seva tendresa. En Jesús, el Pare surt a l'encontre de tothom, i la seva llum toca les necessitats concretes: el cansament, la por, les ferides que duem a sobre.

Davant aquest do, ens sentim cridats a viure la trajectòria descendent de Jesús. Ens correspon d'ajupir-nos per acostar-nos als qui viuen en la foscor del patiment o atrapats en l'egoisme. Ja que el Fill ens mostra el rostre del Pare, aleshores cada creient és convidat a transparentar aquesta llum en la vida quotidiana. El temps de Nadal ens ha de comprometre a fer visible l'amor que ens ha vingut de dalt i que ha fet estada entre nosaltres.

La imatge

El pròleg de Joan és com un himne que sorgeix de la visió del Déu sobirà: la Paraula, origen de tota creació, s'ha fet carn per amor. Però el món no l'ha reconegut. Aquells que l'acullen reben la dignitat de fills de Déu i contemplen la seva glòria per donar testimoni del seu amor i de la seva obra.

Sant Joan Evangelista (1771).
Francisco Bayeu

Agenda

Lit. hores: Setmana II

5 dilluns

—Sant Simeó Estilita

1Jo 3,11-21 / Salm 99 / Jo 1,43-51

6 L'Epifania del Senyor

Festa de precepte

L'adoració dels sants reis Gaspar, Melcior i Baltasar

Nostra Senyora dels Reis (a Santa Maria del Pi)

Dia del catequista nadiu i l'IEME

Is 60,1-6 / Salm 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12

7 dimecres

—Sant Raimon de Penyafort, dominic

Aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona

1Jo 3,22-4,6 / Salm 2 / Mt 4,12-17.23-25

8 dijous

—Sant Apol·linar, bisbe

1Jo 4,7-10 / Salm 71 / Mc 6,34-44

9 divendres

—Sant Eulogi de Còrdova, pvre. mr.

1Jo 4,11-18 / Salm 71 / Mc 6,45-52

10 dissabte

—Sant Agató, papa

1Jo 4,19-5,4 / Salm 71 / Lc 4,14-22a

11 El Baptisme del Senyor / cicle A

—Sant Higiní, papa

Is 42,1-4.6-7 / Salm 28 / Ac 10,34-38 / Mt 3,13-17

Servents inútils?

Josep Ruaix i Vinyet, pvre.

Arran d'una circumstància personal, sense cap importància, em vaig trobar amb l'experiència següent: que a molta gent els sonà estrany, i fins i tot improcedent, d'anomenar-se «servent inútil». Havent-ne parlat amb amics, un d'ells m'ha esperonat a comentar-ho per escrit.

Es tracta, concretament, d'un cas en què, havent rebut el qui signa una determinada distinció —i ja he dit que això no té cap importància—, ell mateix va relativitzar-ho de diverses maneres i acabà dient: «Deixo en ínfim lloc, per més que pugui figurar com una intenció palesa en la ment dels organitzadors, l'aspecte d'homenatge a una persona, perquè aquesta persona, parafrasejant l'evangeli (cf. Lc 17,10), és un servent inútil i no ha fet més que el que havia de fer.»

Aquesta parafrasi bíblica va sonar estranya, com he dit, a molts dels assistents, entre ells un home que ocupa un alt càrrec públic, el qual, en la seva intervenció, comentà: «D'inútil, gens.» I és que aquest esment de la inutilitat és molt diferent si es mira des del punt de vista simplement humà o si es mira des del punt de vista bíblico-teològic. Des del punt de vista humanístic, és evident que hi ha moltíssimes coses útils, però si hom s'ho mira des de l'altre punt de vista, les coses canvien totalment.

Agafem la Bíblia, començant per la Vulgata de sant Jeroni, que es considera la versió oficial de l'Església. El text

en qüestió diu així: «Sic et vos cum feceritis omnia quae praecepta sunt vobis, dicite: Servi inutiles sumus: quod debuimus facere, fecimus.» La Bíblia de la Fundació Bíblica Catalana (any 1968) ho traduïa d'aquesta manera: «Així també vosaltres, quan haureu fet el que està manat, digueu: "Som uns servents inútils; hem fet el que havíem de fer"», si bé en nota explicava: «Potser la millor traducció seria: nosaltres som mers servents; o sigui, servents que han complert el deure i no poden reclamar res.» Per la seva banda, la Bíblia de Montserrat (3^a ed., 1983) traduïa: «Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que us ha estat manat, digueu: "Som uns servents inútils: hem fet tan sols el que havíem de fer"», si bé en nota a tota la perícopa (7-70) explica: «No descriu la manera com Déu ens tracta, sinó la manera com nosaltres ens hem de comportar. Allò que Déu ens dona, ho hem de rebre com una gràcia, no pas com si ell ens hagués d'estar agraït perquè hem complert els seus manaments.» Finalment, per limitar-nos a tres edicions catalans importants i relativament recents, l'anomenada Bíblia Catalana Interconfessional, adequant-se una mica a la sensibilitat actual, més antropocèntrica que teocèntrica, tradueix: «Així també vosaltres, quan haureu fet tot allò que Déu us ha manat, digueu: "Som servents sense cap mèrit: hem fet només el que ha havíem de fer", si bé en nota comenta: «... els apòstols de Jesús han de complir la missió que Déu els ha encomanat, sabent que el seu treball no mereix cap recompensa i que tot allò que tenen és un do de Déu.»

I ja hem arribat al cap del carrer. Com deia santa Teresa de Lisieux i repetia el novel·lista francès Bernanos, «tot és gràcia». És a dir, tot el que tenim, començant pel nostre propi ésser, és un do rebut. Com va expressar el teòleg belga Edward Schillebeeckx (encara que en alguns aspectes és considerat poc ortodox), en una formulació que a mi m'agrada molt i que cito de memòria, «el mèrit és la gràcia de Déu en la llibertat humana», és a dir, tot és realment gràcia, però una gràcia que vol comptar amb la llibertat de l'home. Aquest, doncs, seria el «mèrit» de l'ésser humà: acceptar la gràcia i col·laborar-hi lliurement.

I acabo amb una citació clàssica: «Servire Deo regnare est», que torno a parafrasejar: ésser servents de Déu és com realment esdevenir sobirans.

Homenatge a sant Tomàs d'Aquino

El dia 11 de desembre l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic) va celebrar la seva tradicional Jornada de Tardor, centrada enguany en la figura de sant Tomàs d'Aquino, coincidint amb els 800 anys del seu naixement.

L'acte va comptar amb la participació del bisbe de Vic, que expressà el seu agraïment al Dr. Marc Sureda per la seva trajectòria al capdavant del centre durant més de vuit anys. Alhora, va donar la benvinguda i encoratjar el nou director, Dr. Abel Miró.

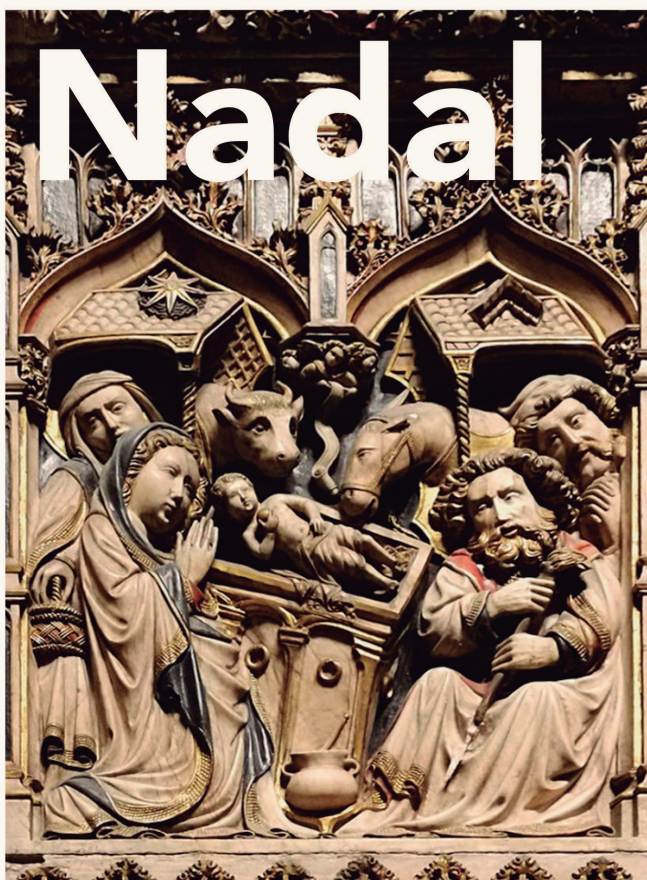
Es va presentar el *Compendio de filosofia tomista*, a càrrec del Dr. Eudald Forment. El volum, que ja es pot trobar a la Llibreria Anglada de Vic, «sintetitza el pensament filosòfic i teològic de sant Tomàs d'Aquino d'una forma molt pedagògica i per a tots els públics», va afirmar Miró. Forment destacà la cèlebre frase «Veritas est adaequatio intellectus et rei» («La veritat és l'adequació de la intel·ligència amb la realitat») com a eix central del pensament tomista, que convida a harmonitzar fe i raó en la recerca del coneixement.

**Ciències
Religioses**
Institut Superior
Vic

Edifici Seminari Vic
Ronda Camprodon, 2
08500 Vic

www.iscrvic.org
secretaria@iscrvic.org
Telèfon: 93 886 15 55

Plafó de la Nativitat del Retable de Pere Oller de la Catedral Basílica de Sant Pere de Vic.

Per Nadal, cada ovella a son corral

«Les principals festivitats religioses de l'any proven una estreta solidaritat entre la religió i la família: a la solemnitat del temple correspon una solemnitat domèstica; al culte públic que el poble cristià tributa a Déu correspon, dins de sa casa, el culte afectuós i dolçissim dels sentiments que naturalment engendra la consanguinitat. El llenguatge comú i la saviduria popular formulen, en màximes i sentències que el *folklore* modern recull, el costum d'aplegar-se la gent en ses cases respectives en les grosses festes: "Per Nadal cada ovella a son corral". I per més que avui dia vegem en gran manera relaxats els vincles de la família, com obeint a un misteriós intern ressort, com complint una llei gravada dins del cor, la gent cerca en tal diada la calor de la llar i es delecta més en l'amorosa i moderna unió de família, que no pas en els fastuosos i elegants còrcols de caràcter públic. I —admirable força del sentiment de família!— lo que en si no té cap importància n'agafa; lo comú, vulgar i pueril, com tocat per una vara de fada, es converteix en interessant, preciós i delectable en virtut de la influència espiritual que dignifica i ennobleix tot lo que toca»¹.

¹TORRAS I BAGES, Josep, «Les festes i la família», a: ÍDEM, *Obres Completes*, Barcelona, Selecta, 1948, p. 693.

Intencions del Sant Pare per al 2026

Redacció

La Xarxa Mundial de Pregària del Papa ha fet públiques les intencions de pregària del Sant Pare per a l'any 2026, un itinerari espiritual que convida els catòlics d'arreu del món a unir-se cada mes en la pregària per grans desafiaments de la humanitat i de la missió de l'Església. A través d'aquestes intencions mensuals, el Papa proposa una mirada creient sobre realitats concretes que interpel·len la consciència personal i col·lectiva, i anima a traduir la pregària en gestos i compromisos quotidians.

Cada mes, el Pontífex comparteix la seva intenció de pregària mitjançant un videomissatge difós internacionalment, en què adreça una crida directa a tota l'Església perquè se sumi a la seva pregària.

La Xarxa Mundial de Pregària del Papa, coneguda durant molts anys com l'Apostolat de l'Oració, té com a missió promoure la espiritualitat del Sagrat Cor de Jesús i fomentar una vida de pregària arrelada en la vida quotidiana. A través de la pregària personal i comunitària, aquesta iniciati-

va vol ajudar els fidels a discernir els signes dels temps i a col·laborar activament en la missió de l'Església, unint la pregària a accions concretes a favor dels germans, especialment dels més vulnerables.

Les intencions proposades per al 2026 abracen una àmplia diversitat de realitats humanes, socials i eclesials.

- El mes de gener** serà dedicat a la pregària amb la Paraula de Déu, com a font de vida espiritual i criteri de discerniment per als creients.
- Al febrer**, el Papa convida a pregar pels infants que pateixen malalties incurables, posant al centre el dolor de les famílies i la necessitat d'acompanyament humà i espiritual.
- El mes de març**, la intenció se centrarà en el desarmament i la pau, en un context internacional marcat per tensions i conflictes armats.
- A l'abril**, la pregària s'orientarà als sacerdots que viuen una crisi de la seva vocació, demanant llum, consol i suport per a aquells que travessen moments de dificultat en el seu ministeri.
- El mes de maig** anirà dedicat a la necessitat d'una alimentació per a tothom, posant el focus en la fam i les desigualtats estructurals que encara afecten milions de persones.
- Al juny**, el Papa proposa reflexionar i pregar pels valors del món de l'esport, com a espai educatiu, de convivència i de promoció humana.
- Durant el mes de juliol**, la intenció serà el respecte de la vida humana en totes les seves etapes.
- A l'agost** la pregària se centrarà en l'evangelització a les ciutats, especialment davant els nous reptes culturals i socials dels entorns urbans.
- Al setembre**, la cura de l'aigua, com a bé comú essencial, ocuparà el centre de la pregària, en sintonia amb la preocupació ecològica de l'Església.
- L'octubre** serà dedicat a la pastoral de la salut mental, una realitat cada vegada més present i que reclama una resposta compassiva i professional.
- Al novembre**, el Papa convidarà a pregar pel bon ús de la riquesa, perquè sigui un instrument de justícia i solidaritat.
- Finalment, el mes de desembre** tancarà l'any amb una intenció dedicada a les famílies monoparentals, demanant suport, reconeixement i acompanyament per a aquestes realitats familiars.

Nota episcopal sobre el desallotjament de la nau B9 de Badalona

Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense

El desallotjament de la nau B9 de Badalona ens interpel·la amb urgència com a Església i com a societat. Centenars de persones han quedat al carrer, a la intempèrie, en ple hivern, sense que s'hagi contemplat ni tan sols una «treva hivernal» com es fa en altres països europeus. Estem parlant de persones i, per tant, rebutgem els relats que les deshumanitzen pel fet de ser immigrants africans, negres i pobres: això és aporofòbia i xenofòbia. No són persones? Els cristians, ¿no som cridats a «estimar-los com a nosaltres mateixos» (Jn 13,34-35)?

La resposta no pot ser el silenci ni la indiferència. Primer de tot, cal una resposta humanitària immediata. La situació exigeix també una anàlisi profunda de les causes que provoquen aquestes realitats. Demanem que

s'avanci en la llei del sensellarisme que fa mesos s'està tramitant amb lentitud davant un desafiament que demana solucions més àgils.

Fem un oferiment i una crida a les administracions públiques competents i a les entitats del tercer sector a obrir amb urgència una taula de diàleg, amb la participació d'alguns representants dels afectats, per trobar una resposta coordinada a curt termini i una estratègia a mitjà termini.

L'Església catòlica fa temps que assenyala un model alternatiu i integral de gestió de la immigració. En cap cas la solució no passa per claudicar del diàleg ni per enfrontar els ciutadans precaritzats. Busquem camins que garanteixin drets, seguretat i convivència per a ells i per al conjunt de la ciutadania.

El llibre

Rezar como Jesús nos enseñó

Francisco Javier Bronchalo

Editorial Nueva Eva
176 pp. / 14,96 euros

El text reflexiona sobre l'experiència del fracàs personal com una realitat comuna i profunda, que pot convertir-se en punt de partença per a un retorn autèntic a Déu. Davant la derrota i el sofriment, es proposa una imatge suggeridora: aprendre a resar el parenostre a l'inrevés, començant pel crit de súplica —«deslliureu-nos del mal»— fins a arribar a la confiança i la lloança del Pare. Aquest camí invers simbolitza el procés interior del fill pròdig, que des del fons de la misèria inicia el retorn cap a la casa del pare.

El llibre subratlla que el veritable retorn a Déu no comença quan tot funciona bé, sinó quan, en el fons del dolor, l'ésser humà aprèn a clamar i a obrir-se de nou a l'esperança. Quan falten les paraules, l'oració esdevé sobretot un trobament amorós, segons l'ensenyament de Jesús: un reconeixement humil de la pròpia fragilitat.

Cercadors de sentit

Romà Casanova, bisbe de Vic

La condició humana ens manifesta que no som solament creats per a fer activitats diverses —viure experiències, acumular més i més coses i al final, irremissiblement, caure en el son de la mort—, sinó que ens duu a intuir que ha d'haver-hi quelcom més. Què guanyaria un individu si no sabés trobar el sentit del que fa i experimenta? La cultura imperant, tecnocientífica, no ajuda a fer-se aquelles preguntes substancials que ens presenta el Concili Vaticà II: «Què és l'home? Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint malgrat tant de progrés? De què serveixen aquelles victòries assolides amb un cost tan gran? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal?» (*Gaudium et spes*, 10). Dient-ho d'una altra manera: el més important no és saber que existim, sinó descobrir quin sentit té la nostra vida.

La vida humana només adquireix veritable sentit quan reconeix una finalitat transcendental

La manca de sentit de l'existència duu clarament al nihilisme: aquella visió que, en el fons, nega la mateixa realitat, com si tot fos com un somni, com una al·lucinació col·lectiva. Descobrir que en la realitat hi ha sempre una causa i una finalitat aporta al viure humà un sentit que possibilita afrontar la mateixa vida amb una llum que esvaeix la foscor del sense-sentit. Enfront de postures materialistes (no existeix res més que la matèria) o existencialistes (solament importa el viure sense preguntar-se pel més enllà), cal oposar la realitat del «ser». De fet, la gran qüestió és aquesta: optar pel «ser» enfront del «no ser». El nihilisme duu fàcilment a la cultura de la mort, amb dues clares ma-

nifestacions: l'eliminació de la vida en el si de la mare i provocar la mort en el llit de la malaltia; sense oblidar la manca de natalitat. ¿Com és possible negar el que hi ha inscrit en el cos i en el cor dels homes i les dones, la maternitat i la paternitat?

La fe ens fa saber que en l'origen i en la fi de la nostra vida hi ha Algú. Això dona un sentit a tot el que en la nostra existència experimentem, tant en el que és goig com en el que hi ha de sofriment. Fins i tot, ens fa veure que tota la realitat humana i el mateix univers prenen sentit: «L'Església creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (*ibídem*). En definitiva, a la llum de Jesucrist, el Verb encarnat, el misteri de l'home s'il·lumina i aquest troba la força per a afrontar els reptes de la seva existència.

